

stion, at den nævnte Forpligtelse bør afløses paa den ene eller paa den anden Maade, da vi jo ellers vilde komme tilbage paa det gamle Princip, at lade noget Hartform være frit og noget usfrit. Naar man sammenholder § 39 med § 41, der siger, at naar Nogen anskaffer en Sprøite for egen Regning, skal han være fritaget for at deeltage i Udredelsen af de i førstnævnte Paragraph nævnte Udgifter, kunde der muligvis endog være Tale, om ikke Hovedgaardseierne paa Grund af deres særlige Sprøitehold burde være fritagne for Deeltagelse i Udredelsen af Udgifterne til baade Sprøiter og de øvrige Brandredskaber; Analogien turde dog maaskee tale for, at Fritagelsen kun bør gjælde med Hensyn til saadanne Brandredskaber, som de selv ere i Besiddelse af. Men siden 1851 og til Dato har der om dette Forhold gjort sig Principer gjældende, der efter min Mening ville medføre en heel Deel Ubillighed, og som ikke ere Lovlige. Som bekendt har man i flere Communer været enig om at anskaffe en Sprøite, og nu har det faaet Medhold af Regeringen — formodentlig for at gaae Sagen til at gaae desto hurtigere frem — at Udgifterne dertil maatte reparteres ogsaa paa Hovedgaardseierne, skjøndt disse have særlige Sprøiter. Det er mig nu ganske ubegribeligt, hvorledes dette har kunnet skee. Det er endog ogsaa sanctioneret ved en Resolution af Justitsministeriet, der siger, at nægtet Hovedgaardseiernes særlige Sprøitehold skulde de deeltage i Udgifterne. Under Sagens første Behandling henlebede jeg Opmærksomheden paa dette Tilfælde, men jeg var dengang ikke istand til at dokumentere tydeligt, hvorledes Sagen forholdt sig. Det foranledigede imidlertid den nys afdøde Justitsminister til her i Salen at erklære, at hvis det forholdt sig, som jeg havde antydet, fandt der en Uregelmæssighed Sted i dette Tilfælde, som han paa ingen Maade kunde billige, og at det var klart, at selv om Hovedgaardseierne under Tvang af Udpantning bleve paalagte denne Byrde, maatte de ved Domstolene blive frikendte. Jeg beley fuldkomment denne Mening, og det gjør vist Enhver, der blot vil gjennemlæse § 51 i Grundloven, hvor efter ingen Skat kan paalægges eller forandres uden ved Lov, og dette er jo skeet ved denne

Ministerresolution. Man har derhos uden Lov ogsaa afgjort Maaden, hvorpaa denne Skat skal udredes, idet man har fundet det hensigtsmæssigt at opkræve den efter Assurance-summen, saa at Hovedgaardseierne komme til at betale Halvdelen af hvad de nye Sprøiter koste. Jeg skal med den ærede Formands Tilbedelse for at sætte Thinget ind i, hvorledes Forholdet er, oplæse en Skrivelse fra Sjællands Stiftamtmandskab til Birkedommeren paa Rjøbenhavns Amts nordre Birk, der lyder blandt andet saaledes: „Foraauidt Sognesforstanderskabet for Smørum Sogn har forespurgt, om Eierne af Ebelgave Gods skal deeltage i Anskaffelsen af Smørum Sognesprøite, nægtet han holder og vedbliver at holde en Sprøite til almindeligt Brug, skulde man tjenstligt anmode Dem om at tilkjendegive Sognesforstanderskabet, at, i Henhold til en af Justitsministeriet under 21de Juni 1855 paa en lignende Forespørgsel fra en anden Godseier under Rjøbenhavns Amt afgiven Resolution, maa bemeldte Eier saavel for Hovedgaarden som for hans øvrige Eiendomme i Sognet deeltage i de ommeldte Omkostninger uden Hensyn, til at han holder en særskilt Sprøite ved Hovedgaarden.“ Det er mig ubegribeligt, hvorledes Justitsministeren, som to Aar efter, i 1857, forelagde en Lov, der indeholdt den Bestemmelse, at den Hovedgaardseierne tidligere paahvilende Forpligtelse skulde i Henhold til Loven om Hartkornets Egalisering forandres saaledes, at de enten skulde erklære, at de vilde holde Sprøite, eller deeltage i Udgifterne med de øvrige Beboere, har kunnet give denne Resolution. Der staar vel, at den er givet for et særegent Tilfælde, men i saa Fald kan jeg endnu mindre begribe, hvorledes den har kunnet vedblive at virke til Datum og det i den Grad, at der bliver givet Udpantningsordre med Hensyn til de Godseiere, der nægte at deeltage i disse Omkostninger. Det er bekendt, at Eierne af Ebelgave har den bedste Sprøite i hele Amtet, som han selv har anskaffet, og som han med megen Forekommenehed lader møde længere, end Lovgivningen byder — det er ogsaa en almindelig Mening, at naar hans Sprøite møder, erstatter den 2—3 almindelige Sprøiter — og han har man paabudt at deeltage i Udgifterne